

Като я разгледало, момчето дошло въ ужасъ отъ изплашване: наоколо си то видѣло множество гадове, отъ най-разнообразни видове, — гадове зли, страшни и отвратителни. . . Но нѣмало какво да се прави; то трѣбвало да чака.

Дълго чакало момченцето. Най-послѣ то забѣлѣзало, че на свода се появило нѣщо мокро, като блѣстяща плъзгавина. Тази плъзгавина почнала да се събира въ видъ на капчица, чиста и прозрачна като сълза. Изглеждало, че, ха-ха, тя ще натегне и ще падне долу.

Едва що се появила капчицата, и всички гадове се надигнали къмъ нея съ отворени уста. Но капката, готова ужъ да капне, незабѣлѣзано кждѣ се изгубила. . .

Нѣмало що да се прави. Трѣбвало пакъ да се чака, да се чака и да се чака. . .

Изведнажъ момчето сѣтило, че край него, едвали не се докосвала до бузитѣ му, пропѣлзѣла змия. Всички гадове пакъ отворили своитѣ уста.

Момчето го обхванало страхъ. . . Ето на, мислѣло си то, всички тия гадове ще се хвърлятъ отгорѣ ми, ще ме клѣцнатъ съ своитѣ отровни жила и ще ме задушатъ. . .“ Но изведнажъ момчето се сѣтило за болнитѣ си родители и отново добило куражъ. То сжщо се надигнало на прѣститѣ на краката си нагорѣ и отворило уста. . . И, о чудо! — Малката капчица жива вода капнала право въ разтворенитѣ му уста.

Гадоветѣ зашипѣли — почнали да съскатъ отъ ядъ и злоба. . . и веднага се отстранили отъ него като отъ щастливецъ. . . Отдалечъ само го